

Sygn. akt III C 1733/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	Michał Barczyk

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. P.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej w S. na rzecz powoda D. P. kwotę 988,31 zł (dziewięćset osiemdziesiąt osiem złotych trzydzieści jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 października 2012 r.;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 289,17 zł (dwieście osiemdziesiąt dziewięć złotych siedemnaście groszy) tytułem kosztów postępowania;

IV. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – P. i

Zachód w S. kwotę 343,85 zł (trzysta czterdzieści trzy złote osiemdziesiąt pięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 335,84 zł (trzysta trzydzieści pięć złotych osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt III C 1733/14

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Powód D. P. pozwem z 5 czerwca 2014 r. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej w S. kwoty 2.000 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od 15 października 2012 r. do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu stwierdził, iż dochodzona należność stanowi część brakującej kwoty odszkodowania za

szkodę komunikacyjną wyrządzoną w samochodzie powoda. Pozwana dobrowolnie zaspokoiła roszczenie powoda w wysokości 1.340,74 zł. Natomiast jak wynika z kalkulacji naprawy sporządzonej 15 listopada 2012 r. na zlecenie powoda koszt naprawy pojazdu powoda to 8.775,44 zł.

Pozwana w sprzeciwie od wydanego 9 września 2014 r. nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu. Pozwana nie zakwestionowała swej odpowiedzialności za szkodę, ale wskazywaną przez powoda wysokość należnego mu odszkodowania.

W toku dalszego postępowania strony nie modyfikowały swych stanowisk procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 września 2012 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uległ uszkodzeniu samochód marki F. (...) o nr rej. (...) należący do powoda D. P.. Sprawca szkody związany był w tym czasie umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego zawartą z pozwaną (...) spółką akcyjną z siedzibą w S., polisa nr (...). Uszkodzeniu uległy: zderzak tylny, światło odblaskowe tylne prawe, zaślepka haka holowniczego, wzmocnienie zderzaka tylnego, pokrywa dolna drzwi tylnych.

Powód w dniu 14 września 2012 r. zgłosił pozwanej szkodę w swym pojeździe.

Pozwana poinformowała powoda, że bezsporna kwota odszkodowania wynosi 1.340,74 zł brutto .

Bezsporne, a nadto dowody:

- dokumentacja fotograficzna zapisana na CD k. 6,
- protokół szkody w pojeździe 11, 12,
- zgłoszenie szkody k. 52-53,
- oświadczenie z 11.09.2012 r. w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 69.

Około dwa tygodnie po zdarzeniu z 11 września 2012 r. samochód powoda uczestniczył w kolizji drogowej. Uszkodzeniu uległ tył pojazdu, praktycznie w tym samym zakresie jak 11 września 2012 r.

Dowód:

- przesłuchanie stron ograniczone do przesłuchania powoda k. 87.
- opinia biegłego sądowego k. 116-127.

Powód nie zgodził się z wysokością przyznanego przez pozwaną odszkodowania za szkodę wyrządzoną w jego pojeździe w dniu 11 września 2012 r. W tym celu zwrócił się o pomoc do F. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) spółka cywilna, któremu udzielił pełnomocnictwa do jego reprezentowania w sprawie przedmiotowej szkody. W dniu 15 listopada 2012 r. sporządzona została przez autoryzowany zakład naprawy nadwozi F. (...) kalkulacja naprawy uszkodzeń należącego do powoda pojazdu F. (...). Koszt naprawy tegoż pojazdu oszacowany został na kwotę 8.775,44 zł.

Pełnomocnik powoda pismem z 21 listopada 2012 r. zwrócił się do pozwanej o niezwłoczną wypłatę bezspornej kwoty odszkodowania.

Pozwana po dwukrotnych oględzinach uszkodzonego pojazdu – nierozbrojonego 14 września 2012 r. oraz po zdemontowaniu zderzaka tylnego 19 września 2012 r., decyzją z 4 grudnia 2012 r. przyznała powodowi odszkodowanie w kwocie 1.340,74 zł stanowiące ustalony kosztorysowo koszt naprawy jego pojazdu.

Pismem z 4 lutego 2013 r. pełnomocnik powoda odwołał się od decyzji pozwanej z 4 grudnia 2012 r., wnosząc o zapłatę 7.434,70 zł tytułem pełnej rekompensaty szkody powstałej po stronie powoda, w terminie 14 dni od dnia otrzymania przez pozwaną pisma.

Pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania w wysokości określonej w odwołaniu.

Pełnomocnik powoda pismem z 29 kwietnia 2013 r. po raz kolejny wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 7.434,70 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania do zapłaty.

Pozwana w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty wskazała, że jest w stanie zaakceptować w drodze ugody przyjęcie wysokości roszczenia na poziomie 2.200 zł brutto. Całkowita dopłata z tego tytułu miałyby wynieść 859,26 zł. Pozwana dołączyła do tego pisma zweryfikowaną kalkulację naprawy.

Dowody:

- kalkulacja naprawy nr (...) k. 9-10,
- protokół szkody w pojeździe 11, 12,
- decyzja pozwanej k. 13,
- kalkulacja naprawy k. 14-16,
- informacja o stawkach RBG k. 17-18,
- pełnomocnictwo k. 19,
- odwołanie k. 20-21,
- pismo pozwanej k. 22,
- wezwania do zapłaty k. 23-24,
- pismo pozwanej k. 25,
- zweryfikowana kalkulacja naprawy k. 55-57.

Koszt naprawy pojazdu powoda, związany ze szkodą powstałą w dniu 11 września 2012 r., we wrześniu 2012 r., przy użyciu nowych, oryginalnych części zamiennych i średnich stawek za roboczogodzinę prac blacharskich, mechanicznych oraz lakierniczych wynosi 2.329,05 zł.

Pojazd należący do powoda został przez niego prowizorycznie naprawiony.

Dowody:

- przesłuchanie stron ograniczone do przesłuchania powoda k. 86-87,
- opinia biegłego sądowego k. 116-127.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo zasadne.

Wskazać w tym miejscu należy, iż okoliczności faktyczne sprawy, w znacznej mierze niesporne, zostały nadto poparte dowodami z dokumentów i zeznaniami powoda. Wiarygodność tych dowodów, za wyjątkiem kosztorysów naprawy

przedstawionych przez strony, nie budziła zastrzeżeń Sądu. Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd oparł się nadto o opinię biegłego sądowego, która zostanie omówiona poniżej.

Podniesienia wymaga, że pozwana nie kwestionowała swej odpowiedzialności za szkodę powstałą w dniu 11 września 2012 r. w pojeździe marki F. (...) należącym do powoda, z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wiążącej ją ze sprawcą szkody.

Zasady odpowiedzialności ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych uregulowane zostały w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392 ze zm., dalej jako „ustawa o ubezpieczeniach”). Zgodnie z art. 4 tejże ustawy, ubezpieczeniem obowiązkowym jest m. in. ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. W obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie (art. 13 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach). Stosownie do art. 22 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach do umów ubezpieczenia obowiązkowego, w sprawach nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego.

Zgodnie z art. 822 § 1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 4 kc).

Stosownie do art. 363 § 1 kc naprawienie szkody może polegać albo na restytucji naturalnej, albo na zapłacie odszkodowania pieniężnego. Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania, z którego wynika szkoda (art. 361 § 1 kc). W myśl obowiązującej w prawie cywilnym zasady pełnego odszkodowania, którą wyraża art. 361 § 2 kc, naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego przez poszkodowanego uszczerbku. W ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, powód miał prawo dochodzić od pozwanej zapłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu, przy czym sporna między stronami pozostawała wysokość tych kosztów.

Ustalając wysokość odszkodowania należnego powodowi za szkodę z dnia 11 września 2012 r. Sąd nie był władny oprzeć się o wycenę, która sporządzona została na zlecenie powoda w dniu 15 listopada 2012 r., ani o kosztorys sporządzony przez stronę pozwaną, albowiem stanowiły one dokumenty prywatne, a zatem dowody na to, że osoba, która je sporządziła złożyła zawarte w nich oświadczenia. Ustalając zakres uszkodzeń pojazdu, ceny części zamiennych oraz stawki za naprawy blacharskie, mechaniczne i lakiernicze, Sąd oparł się o opinię biegłego sądowego M. M., który uwzględnił m.in. dokumentację fotograficzną znajdującą się w aktach szkody i dokonał oględzin pojazdu. Opinia biegłego była jasna i pełna, a wnioski w niej zawarte zostały w logiczny i zrozumiały sposób przedstawione. Brak było podstaw do odmówienia waloru wiarygodności temu dowodowi, a zważyć należy, iż żadna ze stron nie zgłosiła zarzutów względem tej opinii. W konsekwencji tego Sąd przyjął, iż koszt naprawy uszkodzeń pojazdu powoda związanych ze szkodą z dnia 11 września 2012 r. wyniósł 2.329,05 zł. Skoro pozwana z tego tytułu wypłaciła powodowi kwotę 1.340,74 zł, do zapłaty pozostaje kwota 988,31 zł.

Podstawę prawną orzeczenia o odsetkach ustawowych za opóźnienie stanowił art. 481 § 1 kc, zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Oznaczając datę początkową naliczania odsetek Sąd uwzględnił treść art. 14 ust. 1

ustawy o ubezpieczeniach, stosownie do którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia

o szkodzie. Termin początkowy biegu odsetek wynika z upływu 30 dni liczonych od 14 września 2012 r., kiedy to powód najpóźniej zgłosił pozwanej zdarzenie, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki F. (tego dnia został sporządzony protokół szkody w pojeździe). W konsekwencji uznać należało, że pozwana pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem tego świadczenia od 15 października 2012 r., a to uzasadniało zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie, zgodnie z art. 481 § 2 kc, właśnie od tej daty.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie I, oddalając powództwo w pozostałym zakresie, jak w punkcie II sentencji wyroku.

Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 kpc), strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powód w 50,59 %, a pozwana w 49,41%. Powód poniósł koszty procesu w wysokości 1.217zł (100 zł opłaty od pozwu, 600 zł wynagrodzenia pełnomocnika powoda, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 500 zł zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego), a pozwany – w kwocie 617 zł (wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w wysokości 600 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa). Koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł ustalone zostały na podstawie z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461). Po wzajemnym rozdzieleniu tych kosztów (1.217 zł x 49,41 % - 617 zł x 50,59 %) Sąd orzekł jak w punkcie III sentencji wyroku.

Powód uiścił 500 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego, które wyniosło 1.179,69 zł. Różnicę (679,69 zł) Sąd nakazał pobrać od stron, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, stosownie do zakresu, w jakim każda przegrała proces. Podstawę prawną tego rozstrzygnięcia stanowił art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.), w myśl którego kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Wyrazem tego jest punkt IV i V sentencji wyroku.